

Delicious Deuce

Znovuzrození legendárního hot rodu

Už jen ta dvojice spoře oděných dívek vesele pózující u bazénu na titulní stránce Hot Rod magazínu z října 1957 dokázala člověka spolehlivě navnadit, aby po něm v regálu někde na benzínce chňapnul a utratil celých 35 centů. Jenže i štíhlé a usměvavé sluníci se krásy blednou proti skutečné hvězdě tohoto vydání, kterou je dnes již kultovní kupé Ford Three Window ročníku 1932 Loyda Bakana s osmiválcem Early Hemi.

Tehdy dvaadvacetiletý mariňák z kalifornského Eagle Rocku odkoupil práškově modrý „Deuce“, jak se kupátkům se třemi i pěti okny z roku 1932 familiérně přezdívá, od jistého Alana Johnsona. Vůz se zkrácenými zadními blatníky, jehož srdcem byl předtím osmiválec flathead 296 cu.i. značky Mercury, dostal brzy pod kapotu o osminu palce na výsledných 291 krychlových palců převrtaný Hemi DeSoto ročníku 1953 s chromovanými víky ventilů. „Firedome Eight“ pak ještě podstoupil další úpravy u známého motoráře Johna Geraghtyho: vačka Iskenderian, sání Weiland, dva páry karburátorů Stromberg 97 a písty značky JE se společně postaraly o to, že kupé dokázalo na čtvrtmílové trati vyvinout na tehdejší poměry

solidní cílovou rychlost 103 mph (165 km/h). Horké spaliny odcházely z motoru postranními svody, které vlastnoručně vytvaroval Dave Mitchells ve své dílně v kalifornské Pasadeně. Přední i zadní „nerf bars“, tedy zdobné malé nárazníky, které dodnes nemohou chybět na žádném pořádném hot rodu, pocházejí z karosárny Altadena Auto Body, která se zároveň postarala i o to, aby zád' vozu harmonicky kopírovala palivovou nádrž. Tehdejší majitel se rozhodl obléci svůj dvoudvěřáček do kaštanově hnědého kustomového laku, který skvěle ladí s hnědou koženkou v interiéru. „Nebyl to můj první hot rod. Vlastně to bylo už mé osmé auto v pořadí, ale to nejlepší ze všech.“ vybavuje si dnes dávnou minulost Lloyd Bakan, který s kupátkem

Hot rod se koncem loňského roku zúčastnil aukce RM Sotheby's v Petersonově muzeu automobilů, ale zatím jej nikdo nevydražil

Distingovaný interiér ve stylu Tuck 'n' roll stvořil Tom Sewell

objezdil spousty srazů v Kalifornii, na nichž získal celkem 48 ocenění.

Pohled do starých programů z akcí Motorama v Glendale z roku 1958 a Motorama Rod & Custom o rok později, které pořádal klub Renegades of Long Beach, prozrazuje, že Lloydovo kupé bylo opravdu veřejně známé, a to nikoli jako nějaká leštěnka, co se jen vozí na přívěsu: „Všechno jsem to sám odřídil,“ vzpomíná tehdejší majitel. „Projel jsem každý Bob's Big Boy drive-in od Eagle Rocku přes Toluca Lake až po Glendale. To auto všude kolem poutalo pozornost, takže dokonce i mí přátelé mě občas oslovovali Hot Rod King.“ Koncem padesátých let Bakan své mnohokrát oceněné kupé prodal. Vůz pak prošel rukama spousty majitelů, vystřídal bezpočet motorů a také mnohokrát změnil vzhled, někdy k lepšímu, jindy naopak. Také se objevil na stáncích různých show i na stránkách motoristických časopisů, ale bohužel ani to nedokázalo zabránit totálnímu zanedbání nezbytné údržby a oprav. Jak vzpomíná dnešní vlastník kultovní fordky a vícenásobný držitel prvenství ve třídě historických hot rodů z Pebble Beach Don Orosco: „Když se ke mně vůz dostal, podlaha byla úplně zrezivělá, dveře doslova odpadávaly od zbytku karosérie a poslední kaštanový lak byl jednoduše špatný. Vůz měl přesto tu svou typicky nabobtnalou záď, původní čalounění a také ty epesní nárazníčky.“

Dlouhodobé opomíjení si vybralo daň v podobě nutnosti opravy zadních blatníků, kompletace přístrojů Stewart Warner a zástavby správného osmiválce DeSoto, o což se nakonec postaral Jack Freese z kalifornského Salinasu. Záď byla celá vyhnílá, přesto však mistři karosáři z původní plechařiny zachránili co se zachránit dalo a smrtelně nemocné partie pak nahradili materiálem vystříhaným ze zachovalejších Fordů.

Ve snaze docílit při renovaci co nejvěrnějšího vzhledu vozu z dob jeho divokého mládí přispěl Lloyd Bakan obálkou s početnými detailními záběry, kontaktními tiskky a černobílými negativy. Nejtvrdším oříškem se ukázalo být namíchaní přesného odstínu kustomového laku. Naštěstí se u profesionálního fotografa hot rodů Andyho Southarda našel filmový svitek Kodachrome s dobovými záběry Ba-

Zavazadelník se nenakládá zrovna prakticky, ale opticky dobře ladí s elegantní kabinou

Mřížky na kapotě jsou spíše na ozdobu, než že by sloužily praktickému účelu

Stejně přístroje Stewart Warner vozil tento rod už v padesátých letech

V časech před Chevyho small-blockem byly mezi úpravci hodně žádané první osmiválce s polokulovitým spalovacím prostorem, tzv. „Early Hemi“

kanova kupé. Následovalo pečlivé vyvolání v laboratorních podmínkách za použití předepsaných chemikálií Kodaku. „Garantuji vám,“ prohlásil Southard, „že barva na mých fotkách se naprosto dokonale shoduje s odstínem laku karosérie v roce 1958.“ Po zhlédnutí Southardových fotografií z Long Beach se Orosco s kumpány znovu nadšeně pustili do díla. „Nechali jsme namíchat barvu, nalakovali jeden z nárazníků a porovnali ho s fotkou. Jenže po nanesení transparentního laku odstín vždycky trochu ztmavnul, tak

že jsme se trefili až napočtvrté. Výsledkem je ale odstín, který přesně odpovídá Andyho snímkům.“ Renovace Bakanova kupé skončila právě včas na to, aby se auto stihlo přihlásit do soutěže '32 Ford 75th Anniversary Historic Hot Rod při příležitosti Concours d'Elegance v Pebble Beach. Možná trochu nečekaně se hned napoprvé dokázalo prosadit proti dost nadupané konkurenci: Don Orosco a jeho tým tvořený Bradem Handem, Ollem Erikssonem a Jessem Cruzem získali rovnou hlavní cenu.

Navíc po padesáti letech se setkal se svým dávným plechovým miláčkem Lloyd Bakan, což musel být opravdu hodně dojemný zážitek! Dobrých šedesát let poté, co se vůz objevil na obálce asi nejslavnějšího magazínu o hot rodech, vyvolal Ford z roku 1932 zase jednou zvýšenou produkci slinných žláz a adrenalinu: 8. prosince 2018 totiž vstoupil do dražby v losangeleském muzeu automobilů, kterou vedla známá aukční síň RM Sotheby's. Větší touhy ale vzbudil

u samotného dražitele, který šacoval cenu do pásma 400.000 až 500.000 dolarů, zájemce o tento klenot mezi hot rody se nicméně zatím nenašel. Automobilové „Chcete mě?“ se sympatickým kaštanově zbarveným dvoudveřákem tak zřejmě bude mít brzy další pokračování.
Text: Arild Eichbaum
Fotografie: David Bush/RM Sotheby's
Překlad: Ivo Pajorek
Adaptace: Petr Bellinger

Dnešní majitel Don Orosco dopřál své dvaatřicítce Deuce kompletní renovaci

Ford Three-Window Coupe 1932

Koncepce: motor vpředu podél, pohon zadních kol * **Karosérie:** ocelová rámová, dvoudveřové dvoumístné kupé, hot rod * **Motor:** benzínový V8-OHV „Early Hemi“ (DeSoto '53), 291 cu.i., 4,768 ccm, čtyři karburátory Stromberg 97, sání Weiand, vačkový hřídel Iskenderian, chromované dvojité výfukové potrubí * **Převodovka:** třístupňová manuální převodovka (z Lincolnu Zephyr) * **Přední náprava:** tuhá náprava odpružená příčným listovým perem, teleskopické tlumiče * **Zadní náprava:** tuhá náprava odpružená příčným listovým perem, teleskopické tlumiče * **Brzdy:** bubnové vpředu i vzadu * **Kola:** 15" ocelové ráfky s chromovanými ozdobnými kryty a bělobokými pneumatikami Firestone 7,10-15 * **Ostatní:** snížená střecha (top chop) o 10 cm, upravené zadní blatníky, zadní světla Pontiac, kustomové nárazníky „nerf bars“, žaluzie na kapotě, kustomový lak, čalounění ve stylu Tuck'n'roll z koženky Naugahyde, volant z Mercury Monterey, přístroje Stewart Warner, kustomová přístrojová deska

